

i Regeringsforslaget 1930—31 (til § 780), saaledes at Politiet yderligere faar Adgang til saadan Udspørgning, naar Dommeren i det enkelte Tilfælde giver Tilladelse dertil, og at Lovforslagets Bestemmelser om, at Udspørgning af Varetagtsarrestanter som Regel kun maa foregaa i Retten, ikke kommer til ogsaa at gælde dem, hvis Anholdelse er opretholdt, efter at de har været fremstillet i Retten.

Erstatning for uforskyldt Varetagtsfængsel m. v.

Et *Mindretal* (Vagn Bro, Christensen [Høng], Elmquist, Samuelsen og Vejen) stiller Ændringsforslag Nr. 119 om at opretholde de nugældende, i Lovens §§ 778, 792 og 988 fastsatte Erstatningsbetingelser med de Ændringer, der vedtoges af begge Ting i 1928—29, samt Ændringsforslag Nr. 120 om, at der i andre Tilfælde end Anholdelse, Varetagtsfængsel eller Strafadstaaelse kun skal være Adgang til at give Erstatning for Formueskade, men ikke for Lidelse og Tort.

Et *Mindretal* (Vagn Bro, Christensen [Høng], Elmquist, Samuelsen og Vejen) ønsker yderligere at føje følgende Bemærkninger til enkelte af de foran nævnte Punkter.

Naar Mindretallet ønsker at opretholde Ordningen med den *hittidige Voteringsmaade ved Højesteret* og derfor maa gaa imod offentlig Votering og imod en Deling af Højesteret i to Afdelinger, har dette først og fremmest sin Grund deri, at Mindretallet anser det for at være af meget stor Betydning at værne om Højesteretsdommenes Karakter af en Enhed og om Højesterets ubetingede Uafhængighed. — Højesterets Domme bør være det sidste Ord i enhver Højesteretssag. Men dette bliver ikke Tilfældet, naar Dommene viser, at Retten har været delt f. Eks. i et lille Flertal og eet eller flere Mindretal. Dette kan kun svække Dommernes Autoritet, hvad man ogsaa indrømmer fra forskellige Sider i de Lande, hvor man har offentlig Votering. Og Højesteretsdommerne bør

ikke kunne være Genstand for Pres eller for personlig Kritik udefra paa den ene eller anden Maade, hverken før eller efter Dommens Afsigelse. Det er ikke nok, at Højesteretsdommerne faktisk er uimodtagelige for Paavirkninger udefra, det være sig fra Pressen eller andre, dette nytter ikke, hvis der blot i enkelte Kredse af Befolkningen opstaar Tvivl om deres Upaavirkelighed som Følge af den offentlige Voterings Indførelse. I samme Øjeblik denne Tvivl gør sig gældende, hvor urigtig den end maatte være, i samme Øjeblik lider Højesterets Autoritet et alvorligt Knæk.

Dertil kommer, at Højesterets stadige Modstand mod offentlig Votering bør respekteres, saa meget mere, som det er Mindretallets bestemte Opfattelse, at Højesteret i denne Modstand har Befolkningens store Flertal bag sig. — Om Højesterets Stilling til Sagen henvises i øvrigt til Bilag 6, Underbilag e, i Regeringens Forslag 1930—31, i hvilken Betænkning der netop peges paa, at Indførelse af offentlig Votering efter Højesterets Mening vil kunne indebære en Krænkelse af Højesterets Uafhængighed.

Mindretallet skal endelig bemærke, at dette Mindretallets Standpunkt heller ikke har kunnet ændres ved den som Bilag 1 med Underbilag trykte Udtalelse fra det af Justitsministeren til Stockholm og Oslo udsendte Udvalg. Denne Udtalelse indeholder udelukkende en Redegørelse for de faktiske Forhold ved Sveriges og Norges Højesteret, derimod intet om de Erfaringer, som Udvalgets Medlemmer maatte have indhøstet for og imod den offentlige Votering, hvilke Erfaringer, hvis der skulde være nogen Mening med Udvalgets Studierejse, burde have været fremsat i trykt Form, saaledes at Rigsdagens Medlemmer kunde have faaet Lejlighed til at høste Udbytte deraf.

Med Hensyn til *Sagførerordningen* ved Højesteret stiller Mindretallet sammen med det konservative Folkepartis Udvalgsmedlemmer Forslag under Nr. 40 i Betænkningen. Herved gives der Befolkningen Adgang til at benytte den Sagfører, der